

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobců a) Ing. Z. Č.
 b) Ing. M. Š.
 c) J. Ř.
 d) I. Č.

všichni zastoupeni JUDr. Danielem Honzíkem, advokátem
se sídlem Londýnská 674/55, Praha 2

proti

žalovanému **Státní pozemkový úřad**
se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupeného JUDr. Adamem Rakovským, advokátem
sídlím Václavská 316/12, Praha 2

za účasti a) **Hlavní město Praha**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1
zastoupen JUDr. Janem Nemanským, advokátem
sídlím Těšnov 1/1059, Praha 1
 b) **Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**
Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

c) **Městská část Praha 3**

se sídlem Havlíčkovy nám. 700/9, 130 00 Praha 3

d) **TJ Solidarita, z.s.**

se sídlem Pod strání 3124/7a, Praha 10

e) **Policie České republiky, Krajské ředitelství hl. m. Prahy**

se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

f) **rutland & partners, advokátní kancelář s.r.o.**

se sídlem Panská 6, Praha 1

g) **R. K.**

zastoupena Mgr. Lukášem Máchalem, advokátem

se sídlem Plzeňská 1972/158, Praha 5

h) **E. K.**

zastoupena Mgr. Jaroslavou Polenovou, advokátkou

se sídlem Plzeňská 1972/158, Praha 5

i) **A. K.**

zastoupen Mgr. Michalem Košťanem, advokátem

se sídlem Plzeňská 1972/158, Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2023, č. j.: SPU 285949/2023

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobci a - d) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení a - i) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění**I. Předmět věci**

1. Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Středočeský kraj a hl. m. Praha rozhodnutím ze dne 1. 9. 2021, č. j. SPU 319054/2021/JEH z moci úřední obnovil řízení sp. zn. PÚ 2525/92 v rozsahu ukončeném dílčím rozhodnutím ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 7. 2023, č. j. SPU 285949/2023 zamítl odvolání žalobců a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II. Žaloba

3. Žalobci v žalobě ze dne 14. 8. 2023 jsou toho názoru, že obnova řízení nelze provést tímto způsobem. Shrnuli, že samotné restituční řízení ve věci žalobců bylo zahájeno 16.4.1992 podle zákona č. 229/1991 Sb., o půdě. Pozemkový úřad Praha vedl řízení pod sp. zn. PÚ 2525/92, v nichž rozhodoval o nárocích X a Y (původní vlastník X provdaná X), pod sp. zn. PÚ 5524/92 bylo rozhodováno o nárocích pí. Y (původní vlastník X). Žalobci tvrdí, že spis

sp. zn. PÚ 5524/92 měl být připojen se spisem PÚ 2525/92 a že tento spis byl veden v chaotickém stavu.

4. Uvedli, že správní orgán vydal 19 dílčích rozhodnutí, v nichž se vyskytují závažné vady ve prospěch i v neprospěch žalobců. Jsou toho názoru, že restituční řízení je jedno jediné řízení, zákon nezná pojem dílčího rozhodnutí. Podle jejich názoru mělo být obnoveno celé správní řízení sp. zn. PÚ 2525/92 včetně správního řízení pod sp. zn. PÚ 5524/92 a nelze z nich vytrhávat jednotlivá dílčí rozhodnutí nebo jejich části.
5. Ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu neupravuje obnovení pouze část správního řízení, byť ukončenou dílčím rozhodnutím. Stejně tak podle žalobců neumožňuje neformální, faktické spojení několika restitučních věcí, byť s obdobným, nikoliv však se stejným skutkovým základem, navíc odlišných oprávněných osob se samostatnými restitučními tituly. Podle žalobců jediný zákonný postup je rozhodnout o celé restituční žádosti jedním správním rozhodnutím. Stejně podle žalobců platí i o obnově řízení. Původní správní řízení je jen jedno a bylo zahájeno jednou restituční žádostí. Obnova řízení se musí proto vztahovat pouze k celému řízení, zahájenému restituční žádostí žalobců, resp. jejich právních předchůdců.
6. Podle žalobců je nutné podle jejich názoru obnovit celé řízení, poukázali na to, že různá dílčí rozhodnutí spolu souvisejí a různě na sebe navazují, vykazují podle žalobců vady, jsou podle nich nepřezkoumatelná, nicotná, vykazují chyby v účastnících, v identifikaci pozemků, zabývají se oprávněnými osobami. Výstupem jednotně obnoveného restitučního řízení by mělo být stanovení náhrady za nevydané nemovitosti
7. Žalobci uvedli, že jsou oprávněnými osobami podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 229/1991 Sb. po původním vlastníkovi X, provdané X. X jako původní vlastník nabyla svého vlastnického práva dědictvím po a) svém otci X, b) své matce X, c) svém bratrovi X. Nebyla provedena rekapitulace odňatého a neodňatého majetku těchto právních předchůdců původního vlastníka. Stejně tak se za 32 let řízení nepodařilo správnímu orgánu oddělit to, o co bratr X přišel před svou smrtí od toho, co mu vlastnický zůstal zachováno do dne jeho úmrtí. Pouze majetek přešel univerzální dědickou sukcesí do podílového spoluvlastnictví jeho přeživších sourozenců X a X a takovýto majetek po právu náleží do restitučního řízení. Dodává se, že informaci o tom, že po X neexistují oprávněné osoby, byla správnímu orgánu sdělena písemně dne 2.4.2008.
8. Žalobci shrnuli historii odnímání a restitucí majetku v tzv. X. Mají za to, že by měl soud uložit správnímu orgánu, aby zjednal pořádek ve správním spise a ztotožnil to, co bylo součástí spisu v řízení pod PÚ 5524/92, aby provedl srovnávací identifikaci parcel, aby ztotožnil povinné osoby ve stavu k účinnosti zákona o půdě, tedy k 24.6.1991. To by dle žalobců mělo vést k tomu, jaké nemovitosti se oprávněným osobám vydávají, jaké se nevydávají a jaká v tom případě přísluší náhrada. Současně správní orgán musí dle žalobců vyřešit předběžné otázky, co náleželo do majetku původního vlastníka, co stát z majetku X odňal, kdy k odnětí majetku došlo a zda způsob tehdejšího zestátnění majetku způsobil nebo nezpůsobil pozbytí vlastnického práva tehdejšího vlastníka té které nemovitosti, jak se správní orgán vypořádal s existencí tzv. blokačního paragrafu 5 zák. č. 229/1991 Sb., který zakazoval převody majetku, který byl dotčen restitucí.
9. Podle žalobců je obnova řízení předčasná, k pravomocnému a konečnému odsouzení bývalých státních zaměstnanců nedošlo před 1.9.2021, kdy bylo vydáno rozhodnutí o povolení obnovy řízení. Žalobcům je známo, že původně pravomocně odsouzení státních

zaměstnanců bylo jak odvolacím Vrchním soudem v Praze, tak dovolacím Nejvyšším soudem ČR opakovaně rušeno. Podmínky pro povolení obnovy řízení v podobě konečného a pravomocného odsouzení bývalých státních zaměstnanců do současné doby vůbec nenastaly. V tomto případě bylo tedy povolení obnovy řízení předčasné a správní orgán by měl vyčkat konečného odsouzení svých bývalých zaměstnanců a následně zákonným způsobem povolit obnovu řízení vedeného pod PÚ 2525/92.

10. Žalobci napadají rozhodnutí o obnovení jedné třetiny dílčího správního rozhodnutí PÚ 498/10 ze dne 21.9.2010, ač prvostupňové rozhodnutí obnovuje celé toto dílčí rozhodnutí. Obnovení dílčích správních rozhodnutí v rozsahu jedné třetiny se dotýká úplně jiných dílčích správních rozhodnutí. Odůvodnění odvolacího orgánu tedy nekoresponduje s výrokem prvoinstančního orgánu. Žalobci tedy nevědí, v jakém rozsahu má být řízení obnoveno. Žalobci tedy namítli nepřezkoumatelnost vydaného správního rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný k žalobě předeslal, že podstatná část žalobních tvrzení se netýká napadeného rozhodnutí. Co se týká konkrétního napadeného řízení a jím nařízené obnovy řízení, tomu se žalobci věnují až v odst. 11 a následujících žaloby, kde se vyjadřují k rozsahu obnovy řízení. Další relevantní námitku týkající se předmětného řízení pak žalobci uvádějí v odst. 22 a následujících žaloby, kde dovozují, že o obnově řízení bylo rozhodnuto předčasně. Ve zbytku žaloby se žalobci věnují skutečnostem, které jsou podstatné pro rozhodnutí v restitučním řízení.
12. Žalobci uvádějí celou řadu skutečností, které s předmětným rozhodnutím nemají nic společného. Předmětné rozhodnutí se týká obnovy řízení v tom rozsahu, ve kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím č. j. PÚ 498/10 ze dne 21. 9. 2010. Odkazy na jiná rozhodnutí, kterými bylo rozhodnuto být ve stejné restituci, ale o jiných pozemcích, nemohou mít vliv na správnost předmětného rozhodnutí a na případnou důvodnost o rozhodnutí o obnově řízení. Pokud bylo v rámci restitučního řízení rozhodnuto dílčími rozhodnutími, je třeba provést obnovu řízení vždy ve vztahu ke každému z nich. V opačném případě by byl popřen charakter obnovy řízení jakožto opravného prostředku a současně by účastníci správního řízení nevěděli, která rozhodnutí jsou dotčena obnovou řízení. V rozporu se zásadou hospodárnosti řízení byly i účastníky řízení i ti, jichž by se obnova řízení vůbec netýkala. Snižovala by se právní jistota ohledně toho, kterého konkrétního rozhodnutí se obnova řízení týká.
13. Žalovaný je toho názoru, že podmínky pro obnovu řízení byly splněny. Rozhodnutí PÚ 498/10 ze dne 21. 9. 2010 připravil X a za správní orgán jej podepsala a tím vydala X. Ta byla odsouzena rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2020, č. j. 45 T 9/2019-16245. Tento rozsudek byl ve vztahu k X změněn rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 6. 2021, č. j. 8 To 39/2021. Tím X byla uznána vinnou ze spáchání nedbalostního trestného činu, kterého se dopustila při vydávání mimo jiného i uvedeného správního rozhodnutí.
14. Žalovaný uvedl, že v průběhu trestní řízení došlo opakovaně k zásahům dovolacího soudu, nicméně vždy v tom smyslu, že právní hodnocení skutku, které se X dopustila, bylo nesprávné, neboť se jedná o úmyslný trestný čin, případně že byl vyměřen trest v nezákonné výši. O odsouzení X za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s vydáním uvedeného

správního rozhodnutí rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 2. 2023, č. j. 8 To 39/2021. Všechny pozdější rozhodnutí dovolacího soudu i Vrchního soudu v Praze se týkají toliko výměry trestu.

15. Rovněž doplnil, že v trestním řízení bylo pravomocně rozhodnuto i ve věci X, který rozhodnutí, č. j. PÚ 498/10 ze dne 21. 9. 2010, připravil. Ten byl pravomocně odsouzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 2. 2022, č. j. 8 To 90/2020. Následně po zásazích dovolacího soudu byla rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 9. 2022, č. j. 8 To 90/2020, upravena právní kvalifikace skutku spáchaného X, kdy soud dovodil jeho úmyslné zavinění, a konečně rozsudkem Vrchního soudu v Praze 17. 5. 2023, č. j. 8 To 90/2020-17611, došlo po zásahu dovolacího soudu i ke změně uloženého trestu a jeho výměry.

IV. Další vyjádření

16. Žalobci v replice ze dne 19. 10. 2023 na vyjádření žalovaného setrvali na názoru, že se jedná o jedno jediné restituční řízení vedené správním orgánem pod PÚ 2525/92, existuje jediný správní spis. Žalovaný v rámci jednoho správního řízení postupně vydával soubor rozhodnutí označených jako dílčí správní rozhodnutí. Řízení bylo zahájeno žádostí právních předchůdců žalobců ze dne 16.4.1992, doručenou správnímu orgánu 12.5.1992. Uvedeným dnem bylo zahájeno jedno jediné správní řízení a vymezen jeho předmět; řízení mělo vyústit ve vydání jednoho jediného správního rozhodnutí. Ani doplnění žádosti nezaložilo nové, další správní řízení. Postup, který správní orgán zvolil, nemá oporu ve správním řádu
17. Žalobci jsou názoru, že pokud je trestným činem zaměstnance správního orgánu dotčeno jakékoliv dílčí správní rozhodnutí, jsou tímto trestným činem dotčena i ostatní dílčí správní rozhodnutí. Podle žalobců se správní orgán brání obnově celého správního řízení z toho důvodu, že chyby v řízení se promítly i do dalších dílčích rozhodnutí, ale intenzita těchto chyb nebyla taková, aby zakládala trestní odpovědnost dalších zaměstnanců žalovaného. Dalším faktorem pro žalovaného je skutečnost, že trestné činnosti se dopustili jeho vlastní zaměstnanci při výkonu své úřední činnosti.
18. Žalobci setrvali na názoru, že obnova řízení je důležitá i z důvodu, že je třeba zjistit, jaký majetek zůstal X do dne jeho úmrtí. To, co stát podle tehdy platných právních předpisů této osobě odňal do dne jejího úmrtí, není předmětem restituce. Naopak to, co zůstalo v jejím vlastnictví a univerzální dědickou sukcesí přešlo na sourozence, je součástí restituce. Tento majetek není koncentrován do jednoho dílčího správního rozhodnutí, ale promítá se v rámci celého správního řízení. K vyřešení této otázky je třeba využít všech důkazů obsažených ve správním spise PÚ 2525/92 a dále shromáždit další důkazy o veškerém majetku X. Následně bude v řízení třeba oddělit, jaký majetek mu stát znárodnil do dne jeho smrti a jaký byl rozsah majetku, kterého se stát zmocnil až po jeho úmrtí.
19. Žalobci podotkli, že to byli oni, kdo inicioval obnovu řízení, nicméně nechtějí být odpovědní za případnou chybu při zahájení obnoveného řízení, proto namítají, zda obnova nebyla zahájena předčasně.
20. Hlavní město Praha jako osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k věci s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 As 68/2008 uvedla, že odvolací správní orgán rozhoduje na základě skutkového a právního stavu platného v době jeho rozhodování. Tedy ve stavu, který platí v době vydání rozhodnutí odvolacího orgánu. U odsouzení X a X sice došlo k určité korekci ze strany Nejvyššího soudu, ale vždy se jednalo o rozhodnutí v

neprospěch těchto osob, nadto tyto osoby byly v době rozhodnutí o obnově řízení již pravomocně odsouzeny. Dovolání X bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu č. j. 4 Tdo 988/2021-17292. Odsuzující rozsudek tedy nabyl právní moci 12. 5. 2021 a nebyl zrušen.

21. Shrnuje pak postup odsouzení jednotlivých osob X, X. X byl pravomocně odsouzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 9. 2022, sp. zn. 8 To 90/2020. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2023, sp. zn. 4 Tdo 121/2023 byl zrušen toliko ve výroku o trestu. Výrok o vině byl pravomocný dne 21. 9. 2022. X byla pravomocně odsouzena rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 8 To 39/2021 ze dne 1. 2. 2023. Tento rozsudek byl částečně zrušen usnesením Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 429/2023 ze dne 14. 6. 2023, ale opět toliko ve výroku o trestu. Co se týče výroku o vině, ten zůstal nezměněn, přičemž lze uzavřít, že právní moc odsuzujícího výroku o vině nastala 1. 2. 2023.
22. O obnově řízení rozhodnutím žalovaného č.j. SPÚ 285949/2023 ze dne 18.7.2023 bylo rozhodnuto za stavu, kdy již bylo pravomocně rozhodnuto o spáchání trestného činu, dokonce u všech obviněných osob.
23. Krom uvedeného je osoba zúčastněná na řízení názoru, že jsou předkládány zkreslená, a dokonce i nepravdivá tvrzení. Bez dalšího poukázala na článek v časopisu Soudce 5/2016 o hodnocení skutkových tvrzení. S odkazem na rozsudek trestního soudu ze dne 9. 7. 2020, sp. zn. 45 T 9/2019 podotkla, že zástupce žalobců není v této věci nezúčastněný, ale on sám, pomocí společností, ve kterých měl podíl, od žalobců nabyt nároky a pozemky na základě předmětných nezákonných rozhodnutí.
24. Městská část Praha 3 jako osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření k věci plně ztotožnila s vyjádřením žalovaného ze dne 3. 10. 2023. Uvedla, že předpokladem pro zahájení obnovy řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu je existence pravomocného odsuzujícího rozsudku k okamžiku vydání rozhodnutí o zahájení obnovy řízení. Případné změny odsuzujícího rozsudku v řízeních o mimořádných opravných prostředcích je pak možné reflektovat v průběhu obnoveného řízení, tj. možné zrušení či změny odsuzujícího rozsudku, na jehož podkladě bylo řízení obnoveno, mohou být důvodem pro potvrzení původního rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán může k obnovení řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu přistoupit pouze ve lhůtě 3 let od právní moci odsuzujícího rozsudku a zpravidla tak s ohledem na zachování lhůty není možné čekat na výsledky případných řízení o mimořádných opravných prostředcích. Vzhledem k výše uvedenému je městská část přesvědčena, že obnova řízení nebyla zahájena předčasně.
25. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.
26. Žalobci v reakci na vyjádření osob zúčastněných osob na řízení znovu shrnuli, že s obnovením řízení souhlasí, sami k němu dali podnět. Obnovení řízení v celém rozsahu by však bylo spravedlivé a představovalo by jediné správné řešení celé situace, kdy odsouzení státní zaměstnanci způsobili v řízení chaos, nesrozumitelnost a v rozhodnutí místy uváděli chyby zásadního významu. Podle názoru žalobců je neochota vést jedno řízení o obnově způsobena snahou zamaskovat a neupozorňovat na další chyby dílčích správních rozhodnutí. Znovu poukázali na to, že byly špatně označovány pozemky, neexistují srovnávací sestavy parcel, nebyl zjišťován stav nemovitostí ke dni účinnosti zákona č. 229/1991 Sb., opomenutá zůstala otázka neplatných převodů nemovitostí, jejichž převodu bránilo ustanovení § 5 zákona o půdě. Otázku odsouzení a včasnosti obnoveného řízení vznesli z důvodu právní opatrnosti.

27. Žalovaný neučinil repliku ani k vyjádření žalobce ze dne 19. 10. 2023 a ani k vyjádření osob zúčastněných na řízení.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen “s. ř. s.”), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
29. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobci s takovým rozhodnutím nevyjádřili nesouhlas, jejich souhlas s rozhodnutím bez jednání se tak presumuje podle § 51 odst. 1 s. ř. s. poslední věty. Žalovaný výslovně s rozhodnutím bez jednání souhlasil.
30. Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady, tj. včetně prvostupňového i napadeného rozhodnutí - jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud přitom shledal za nadbytečný i žalobci navrhovaný důkaz spisem Pozemkového úřadu spis PÚ 2525/92. Rozhodné skutečnosti soud zjistil z předloženého správního spisu žalovaným.
31. Také další žalobci navrhované důkazy (oznámení o zahájení řízení ze dne 1. 7 a 22. 7. 2021, sdělení Obvodního soudu pro Prahu 3, sp. zn. 16 C 62/2013 ze dne 20. 5. 2013, usnesení téhož soudu ze dne 10. 2. 2011, č. j. 5 C 105/2003 – 184, sdělení žalovaného ze dne 20. 8. 2014 a 15. 6. 2016) soud shledal za nadbytečné pro předmět projednávané věci s ohledem na to, že rozhodné skutečnosti pro věc vyplývají právě z předloženého správního spisu a navrhované důkazy nijak zásadně nemohou přispět k předmětu věci.
32. Níže zmíněné trestní rozsudky, které nejsou součástí správního spisu, jsou procesním stranám známy, vycházejí z jejich obsahu. Skutečnosti z nich vyplývající proto soud shledal za nesporné. Dokazování těmito rozsudky by tedy dle názoru soudu nepřineslo zásadní zjištění pro projednávanou věc.
33. Soud rovněž nevyhověl návrhu žalobců na spojení s řízením vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 98/2023. Obě věci se týkají odlišných na sobě nezávislých dílčích rozhodnutí Pozemkového úřadu. Byť vycházejí z obdobných skutkových okolností, týkají se rozdílného okruhu účastníků správního řízení a tím i osob zúčastněných na řízení, které těmito rozhodnutími mohou být dotčeny (srov. poslední strany rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 8. 2021, č. j. SPU 302068/2021/JEH – sp. zn. 6 A 98/2023 a ze dne 1. 9. 2021, č. j. SPU 319054/2021/JEH – nynější věc). Soud proto neshledal za účelné spojovat tato řízení.
34. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami je to nesporné, že správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím podle § 100 odst. 4 správního řádu z moci úřední obnovil řízení sp. zn. PÚ 2525/92 v rozsahu ukončeném dílčím rozhodnutím ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10.
35. Podle § 100 odst. 4 správního řádu o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Lhůta podle odstavce 3

začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku. Podle § 100 odst. 3 správního řádu ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

36. Podle komentářové literatury „*v případě rozhodnutí dosaženého trestným činem správní orgán předběžně nezkontroluje, zda naplnění skutkové podstaty trestného činu odůvodňuje jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, jako je tomu u důvodů obnovy podle odstavce 1. Ponechává se tak na správním orgánu, který vede obnovené řízení, aby bez vlivu trestné činnosti znovu zhodnotil skutkový stav věci, a není vyloučeno ani to, že dospěje ke stejným závěrům jako v původním rozhodnutí.*“ (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 100 [Obnova řízení]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 727, marg. č. 24.)
37. V případě odst. 4 je důvodem obnovy to, že správního rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Jak uvedl i Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2018, č. j. 30 A 45/2017–36, v bodě 22, tento důvod obnovy řízení je zcela svébytný od ostatních důvodů obnovy řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 8. 2022, č. j. 51 A 30/2021 – 102, se kterým se ztotožnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 As 232/2022 – 92 a Ústavní soud v usnesení ze dne 29. 8. 2023, sp. zn. I. ÚS 1102/23).
38. Bylo-li rozhodnutí dosaženo trestným činem ve smyslu tohoto ustanovení, nezkontroluje správní orgán, zda je dán jakýkoli jiný důvod obnovy řízení. V tomto případě má dojít k revizi správního rozhodování, které bylo zatíženo trestnou činností, v jejímž důsledku bylo „původní“ správní rozhodnutí vydáno. S tím je vnitřně spjata újma veřejného zájmu např. v absenci zákonného posouzení rozhodných skutečností nebo v absenci či narušení ochrany jiných zákonem chráněných zájmů. Je ve veřejném zájmu, aby rozhodnutí nebyla vydávána v důsledku trestné činnosti a aby rozhodnutí nebylo dosahováno díky trestné činnosti. Opačný závěr by zcela popřel zásadu zákonnosti. To ostatně koresponduje s tím, že pokud je rozhodnutí dosaženo trestným činem, je správní orgán povinen o obnově řízení rozhodnout (srov. bod 19 rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 As 146/2016–366; a dále samotné znění „...rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední...“), pokud budou naplněny předpoklady § 100 odst. 5 ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu.
39. Ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu je přitom správní orgán povinen respektovat závěry uvedené v pravomocném rozsudku trestního soudu, jehož skutkové a právní závěry jsou pro něj závazné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 3 As 54/2021 – 38).
40. Městskému soudu z předloženého správního spisu, především z obou předmětných rozhodnutí, vyplynuly podstatné následující skutečnosti.
41. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí vymezil, že za účastníky řízení zákon o půdě v § 9 odst. 8 povolává osoby oprávněné, což jsou osoby uplatňující nárok (příp. jejich dědicové) a osoby povinné, což jsou dle § 5 odst. 1 stát nebo právnické osoby, které ke dni účinnosti zákona tj. 24. 6. 1991 držely nemovitost. Shrnul, že řízení o vydání určitých nemovitostí zahájili dne 12. 5. 1992 podáním č. j. PÚ 2525/92 žadatelé X a X a nejpозději

dne 14. 12. 1992 podáním č. j. PÚ 5524/92 žadatelka X. Obě řízení byla spojena pod sp. zn. PÚ 2525/92. Pozemkový úřad Praha ministerstva zemědělství vydal mimo jiných dílčí rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 (právní moci nabylo dne 4. 10. 2010).

42. Dále správní orgán I. stupně shrnul, že dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2020, č. j. 45 T 9/2019 a rozsudků odvolacího Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021, č. j. 8 To 90/2020 a ze dne 9. 6. 2021, č. j. 8 To 39/2021 byl mj. rozhodnutím č. j. PÚ 498/10 spáchán přečin „*maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1, 3 písm. a) trestního zákona*“. Úřad proto dne 22. 7. 2021 zahájil řízení o obnově řízení sp. zn. PÚ 2525/92 z moci úřední dle § 100 odst. 4 správního řádu v rozsahu dotčení jednotlivých rozhodnutí trestnou činností.
43. Uvedl, že k věci se vyjádřili žalobci prostřednictvím zástupce X. Podali podnět k povolení obnovy řízení PÚ 2525/92 mířícím do dílčího rozhodnutí PÚ 1978/09, navrhli restituční řízení pod sp. zn. PÚ 252/92 obnovit v celém rozsahu a napravit všechny chyby, kterých se správní orgán v předcházejícím řízení dopustil. K podnětu na obnovení řízení správní orgán I. stupně shrnul, že tento návrh byl konzumován zahájením řízení sp. zn. SPU 242879/2021.
44. Pokud jde o rozsah obnovy, je dán rozsahem dotčení řízení (jednotlivých rozhodnutí) trestnou činností. V této souvislosti úřad uvedl, že dle Vrchního soudu v Praze v rozsudku č. j. 8 To 39/2021 bylo protiprávním jednáním přiznání restitučního nároku osobám, které ve vztahu k nemovitostem původně patřícím X nebyly oprávněnými osobami. Trestná činnost spočívala v navrácení kdysi jeho vlastnictví určením, byť negativním, zato s nárokem na náhradu. X byli ustanovením § 4 odst. 2 písm. b) resp. písm. a) zákona o půdě oprávněni k restituci majetku svých právních předchůdců, dvou zbývajících sourozenců. Vůči X, výlučném vlastníku nemovitostí, nikdo z nich takový status neměl. Nebyli to ani jeho bezprostřední dědici, ani děti dle § 4 odst. 2 písm. c), avšak ani děti jeho bezdětných sourozenců dle § 4 odst. 2 písm. e).
45. Vymezil, že právě nesprávné určení podílového vlastnictví a nároku na náhradu vůbec tvoří předmět obnoveného řízení. Pro srovnání poukázal na to, že rozhodnutím ze dne 10. 1. 2002, sp. zn. PÚ 2525/92 právě X nebyli uznáni v příbuzenském vztahu k X, neboť jsou závětními dědici X a nesplňovali tak podmínky zákona o půdě a tím i podmínky pro náhradu.
46. Úřad zachoval okruh adresátů rozhodnutí, jejich správný okruh bude posuzovat v novém řízení. Podle úřadu není dle § 100 odst. 4 správního řádu se zahájením obnovy třeba vyčkávat na řádné či mimořádné opravné prostředky, podstatné je, že rozhodnutí bylo stiženo trestnou činností.
47. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí. Předdeslal, že v průběhu odvolacího řízení zemřela X. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 8. 2022, č. j. 37 D 280/2021-448 žalovaný zjistil, že správcem pozůstalosti je společnost rutland & partners, advokátní kancelář s.r.o. a účastníkem řízení o pozůstalosti jsou pravnučky E.K. a R.K. a pravnuke A.K.
48. Žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 45 T 9/2019 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021, č. j. 8 To 90/2020. Z nich vyplývá, že Pozemkový úřad Praha v rozhodnutí č. j. PÚ 498/10 rozhodl v případě pozemků označených v k. ú. X a v k. ú. X, jehož původními spoluvlastníky v podílu 1/3 byli sourozenci X, že dotčené osoby jsou oprávněné osoby dle zákona o půdě i k podílu 1/3

pozemku původního vlastníka X, i když věděl, že ve vztahu k tomuto vlastníku nejsou oprávněné osoby dle § 4 zákona o půdě. Úředníci pozemkového úřadu nepostupovali v souladu se zákonem a byli shledáni vinnými trestným činem maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona. Tím je dán důvod pro obnovu řízení ukončeného rozhodnutím č. j. PÚ 498/10 dle § 100 odst. 4 správního řádu v rozsahu, v jakém byl dotčen trestnou činností.

49. Žalovaný z ustanovení § 9 odst. 1, 2 a 4 zákona o půdě dovedl, že pozemkový úřad rozhoduje o konkrétních nemovitostech, k nimž oprávněná osoba uplatnila nárok na vydání. Je na okolnostech restitučního případu, zda spojí rozhodnutí o nemovitostech, nebo zda bude rozhodovat samostatnými rozhodnutími. Každé rozhodnutí o jednotlivých nemovitostech bylo i samostatným správním řízením. Proto v rámci spisu sp. zn. PÚ 2525/92 je předmětem obnovy jen řízení ukončené rozhodnutím č. j. 498/10 v části podílu 1/3 pozemků tj. původního vlastníka Jana Bečváře, které bylo dotčeno trestnou činností. Obnova řízení v užším rozsahu rozhodnutí č. j. PÚ 498/10 než bylo řízení zahájeno, nepředstavuje vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný nevyhověl návrhu účastníků na sloučení všech řízení dotčených trestnou činností, neboť se netýkají téhož předmětu řízení (téže nemovitosti) a týchž účastníků a nesouhlasí s tím ani účastník řízení Hlavní město Praha.
50. Soud další skutečnosti zjistil ze rozhodnutí Pozemkového úřadu ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10. To vycházelo ze skutečnosti, že dle usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 32 D 586/2006 – 116 jsou dědici po všech třech původních majitelích: pana X, po smrti pozůstalého bratra X a po smrti jeho pozůstalé sestry paní X tyto osoby: X, neterť původního majitele, X, X a X, děti synovce X a X, synovec původního majitele, po jeho smrti X.
51. Pozemkový úřad pak vyslovil, že dědicové oprávněných osob podle § 4 odst. 4 zákona nejsou vlastníky 9 pozemků specifikovanými jednak údaji z pozemkové knihy (PK č. X k. ú. (X) X a PK č. X k. ú. X) a poté po roce 1991 dle katastru nemovitostí. Jednalo se o podíl osob
 - K id. ½ X, dle původního odůvodnění „*neterť původního majitele*“ X, oprávněnou osobou se však stala sama uplatněním nároku, návětí výroku je chybné,
 - K id ¼ X, právní nástupkyně v mezidobí zemřelého X, který byl dle odůvodnění „*synovec původního majitele*“,
 - k id 1/12 X, k id 1/12 X a k id 1/12 X, rovnodílní právní nástupci v mezidobí zemřelého X, dle odůvodnění „*synovce původního majitele*“.
52. Pozemkový úřad vyslovil, že dědicům dle pozemkového úřadu přísluší náhrada dle zákona o půdě.
53. Rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 vydali za Pozemkový úřad X (zpracovatel) a X (ředitelka pozemkového úřadu).
54. Trestní rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2020, č. j. 45 T 9/2019 uznal – stručně shrnuto - vinnými právě X a X trestnými činy zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a, b) trestního zákoníku. To za jednání, že ve věci mj. vedené právě pod sp. zn. PÚ 2525/92 obžalovaný X podle § 9 odst. 4 zákona o půdě v září 2010 vypracoval rozhodnutí č. j.: PÚ 498/10 a při posuzování otázky, zda jsou žadatelé X, X, X, X, a X, oprávněnými osobami podle § 4 zákona o půdě, zcela rezignoval na zjištění relevantních skutečností, neseznámil se s rozhodnutími v dědických věcech po zemřelém X a X, s rodnými listy X, X a X. Rozhodnutí koncipoval tak, že restituenti jako dědicové

oprávněných osob, které uplatnily nárok na vydání majetku před vydáním rozhodnutí podle § 4 odst. 4 zákona o půdě - kdy konkrétně v rozporu s realitou označil X za neteř X, X, X a X za děti synovce X pana X, a X za dědičku synovce X - nejsou vlastníky nemovitostí v katastrálním území X a X v obci Hlavní město Praha, konkrétně v rozhodnutí vymezených, jejichž původním vlastníkem byl X, a že za tyto nemovitosti jim budou Pozemkovým fondem ČR poskytnuty jiné pozemky podle § 11 odst. 2 zákona o půdě, nebo jim bude poskytnuta finanční náhrada podle § 16 odst. 1 zákona o půdě.

55. Tyto osoby nebyly ve smyslu § 4 zákona o půdě osobami oprávněnými žádat o vydání pozemků, jejichž původním výlučným vlastníkem byl X a které přešly ještě za jeho života na stát, protože X je pouze dědičkou ze závěti po jeho bratrovi X, a X, X, X a X jsou pouze právními nástupci dědiců ze závěti po jeho sestře X.
56. Předmětné rozhodnutí následně dne 21.9.2010 obžalovaná X jako ředitelka pozemkového úřadu rozhodující ve správním řízení podle zákona o půdě o nárocích na vydání tímto zákonem specifikovaného majetku podepsala a předmětné rozhodnutí tím vydala, aniž by prověřila relevantní skutečnosti, seznámila se s rozhodnutími v dědických věcech po zemř. X a X, s výpisy z knihovnicích vložek a katastru nemovitostí, s rozhodnutími, jimiž nemovitý majetek přešel na stát ve smyslu § 6 zákona o půdě, čímž obžalovaní v rozporu se zákonem o půdě a svými povinnostmi vyplývajícími z výše uvedených předpisů přiznali nárok podle zákona o půdě osobám, které ve vztahu k nemovitostem původně patřícím X vůbec nebyly oprávněnými osobami.
57. V důsledku navazujícího vydávání náhradních pozemků z majetku České republiky restituentům podle § 11a zákona o půdě, které probíhalo v období od 21. 9. 2012, způsobili České republice škodu ve výši nejméně 585.876.157 Kč, přičemž zároveň došlo v totožné výši k obohacení restituentů.
58. Navazujícím rozsudkem odvolacího Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 6. 2021, č. j. 8 To 39/2021 byla Ing. Eva Benešová uznána vinnou tímto jednáním, uznána byla přečinem maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1, 3 písm. a).
59. Městský soud poukazuje na to, že už v těchto rozhodnutích byla tedy konstatována trestná činnost jak X, tak pravomocně už i X při vydávání rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10. A to z důvodu neobjasnění stěžejní otázky, že tyto specifikované osoby (X, X, X, X a X) nejsou dědici po třetinovém původním majiteli označených nemovitostí X, za jehož života přešly pozemky na stát. Jedná se naopak o závětní dědice po sourozenci X (X) a A. K. (X).
60. Jelikož tímto trestním jednáním oprávněných úředních osob došlo k zastření skutečného právního postavení osob žalobců, kdy jim nepříslušel žádný dědický titul k podílu po X, bylo tedy vydáno v přímé souvislosti s trestným činem. Nebylo-li by této trestné činnosti, nebylo by o vlastnictví daných nemovitostí rozhodnuto tak, jak rozhodnuto bylo.
61. V době nařízení obnovy prvostupňovým rozhodnutím ze dne 1. 9. 2021 tak bylo v důsledku právní moci odsuzujícího rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 6. 2021, sp. zn. 8 To 39/2021 tedy spolehlivě zjištěno, že se tak stalo minimálně trestným činem X. V průběhu odvolacího řízení před žalovaným pak byl uznán i vinným X a to nakonec rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 5. 2023, č. j. 8 To 90/2020 – 17611 a znovu X znovu rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 2. 2023, č. j. 8 To 39/2021-18050.

62. Ke dni žalovaného rozhodnutí (18. 7. 2023) tak již obě dvě úřední osoby, jež se podílely na rozhodnutí Pozemkového úřadu ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10, byly za toto trestní jednání pravomocně odsouzeny. Ke dni žalovaného rozhodnutí bylo tedy už nade vší pochybnost jasné, že zde rozhodnutí bylo vydáno trestným činem dvou jednajících úředních osob.
63. Městský soud v Praze se ztotožnil se žalovaným, že podmínky pro nařízení obnovy řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu byly splněny. Obnova proto nebyla zahájena předčasně.
64. Co se týče rozsahu obnoveného řízení, strany se shodují, soudu je to známo i z jiných řízení (sp. zn. 3 A 72/2023, 6 A 98/2023, 9 A 100/2023) a vyplývá to i z citovaných trestních rozsudků, že ve věci žádostí (původně vedených pod sp. zn. PÚ 2525/92 – původně žadatelé X a X a sp. zn. PÚ 5524/92 – žadatelka X) vydal Pozemkový úřad několik dílčích rozhodnutí, které se vždy týkaly několika v rozhodnutí označených nemovitostí.
65. Rozhodnutí Pozemkového úřadu ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 se týkalo 6 pozemků katastrálním území X a 3 v katastrálním území X. Dle odůvodnění rozhodnutí pozemky v katastrálním území X přešly do vlastnictví státu dle vládního nařízení č. 15/1959 Sb. rozhodnutím finančního odboru ONV v Praze 10 ze dne 27. 11. 1961, sp. zn. Fin/3-A-12-34-Šuf. Pozemek PK X v katastrálním území X a označené pozemky v katastrálním území X přešly do vlastnictví státu na základě zahájeného vyvlastňovacího řízení. Rozhodnutí konstatuje, že u pozemků PK X bylo zahájeno vyvlastňovací řízení výměrem ONV v Praze 11 č. j. XI-713-6.3.1953.11Bé ve prospěch ČSAD, národního podniku. Vůči parcele PK X v k. ú. X bylo zahájeno vyvlastňovací řízení dne 13. 12. 1960 ve prospěch státního podniku Sady, lesy a zahradnictví Praha.
66. Z uvedeného vyplývá, že o žádostech původních žadatelů tak bylo rozhodnuto v několika částech. Takový postup byl podle názoru soudu obecně vhodný - předmět žádosti nepochybně byl dělitelný podle jednotlivých pozemků a nemovitostí. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 poté vyplývá, že přechod tam uvedených nemovitostí na stát se uskutečnil z několika právních důvodů. Ostatně dle § 6 odst. 1 a 2 zákona o půdě podléhaly vydání ty nemovitosti, které přešly na stát nebo jinou právnickou osobu z přibližně 20 rozličných důvodů. Proto pokud pozemkový úřad rozhodoval k žádostem žalobců o vydání nemovitostí postupně v částech, do nichž byly zahrnuty nemovitosti dle toho, z jakého důvodu dříve přešly na stát a jaký byl stav prošetření okolností tohoto přechodu, bylo dílčí rozhodování o žádostech žalobců podle názoru soudu hospodárné (srov. § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád).
67. Pochybnosti o rozsahu obnovy nevzbuzuje ani nikterak precizní vymezení rozsahu obnovy ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
68. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že správní orgán I. stupně a žalovaný nařídili obnovu rozhodnutí řízení pod sp. zn. PÚ 2525/92 v rozsahu dílčího rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10, v tom rozsahu, v jakém bylo jeho vydání dosaženo trestným činem.
69. Prvostupňové rozhodnutí konstatuje, že obě žádosti pod sp. zn. PÚ 2525/92 a sp. zn. PÚ 5524/92 byla jen „neformálně“ spojena pod sp. zn. PÚ 2525/92. Ani to podle názoru soudu o rozsahu obnovy nemůže vyvolat pochybnosti. Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 bylo zjevně rozhodnuto i o žádosti původní žadatelky E. B., proto není pochyb o

tom, že obnovované řízení sp. zn. PÚ 2525/92 v této části zahrnuje i obnovu této části řízení sp. zn. PÚ 5524/92.

70. Jak již bylo výše vyloženo, obnova těchto dvou řízení se v rozsahu rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 týká jen části dosažené trestným činem. Konkrétně tedy té části, v níž byla určena náhrada za dědictví po X, tj. v rozsahu 1/3 k identifikovaným pozemkům. V ostatních částech rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 ob stojí, je ve shodě s trestními rozsudky, že žalobci jsou závětní dědicové v rozsahu 2/3 identifikovaných pozemků po původních vlastnících X a X.
71. Soud dodává, že v rámci rozhodování o povolení či nařízení obnovy řízení nejsou správní orgány oprávněny hodnotit a jakkoli předjímat samotný možný výsledek obnoveného řízení. Nadto, v obnoveném řízení nemusí být nutně učiněn závěr odchýlný od původních rozhodnutí. Jakékoliv žalobci nyní namítané vady v identifikaci pozemků, návrhy na spojení obnovených řízení, úvahy o potřebě prošetřit postup při přechodu nemovitostí atp., nechť žalobci uplatní v obnoveném řízení.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Městský soud se proto ztotožnil s oběma správními orgány, které nařídily obnovu řízení sp. zn. PÚ 2525/92 v rozsahu dílčího rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. PÚ 498/10 v té části, která byla dosažena trestným činem kvůli nesprávnému určení postavení žalobců jako dědiců po X, tj. v rozsahu 1/3.
73. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
74. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobci v řízení úspěšní nebyli, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
75. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný a byl zastupován advokátem. Žalovaný je poměrně velký správní orgán, který by měl být náležitě personálně vybaven i k právnímu zastoupení. Z procesního hlediska tak soud nepovažuje náklady na advokátní zastoupení za důvodně vynaložené. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. Za obvyklého běhu věci by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
76. S ohledem na § 60 odst. 5 s. ř. s. soud osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by bylo na místě tyto náklady přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. července 2024

JUDr. Jaromír Klepš v.r.

předseda senátu